

РЕШЕНИЕ

№ 1240

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8463** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. К. М., като пълномощник на М. К. К. и по жалба на адв. М. Р., като пълномощник на ЦЕНА Н. К. – Д., всички срещу ЗАПОВЕД №18-6214/13.06.2019г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място] (СГКК). С оспорвания административен акт, на основание чл.54, ал.4 във вр. с ал.1 и чл.51, ал.1, т.2 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР) е ОДОБРЕНО изменение в Кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) на [населено място], одобрени със Заповед №РД-18-45/09.07.2010г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), състоящо се в промяна в границите на поземлени имоти с идентификатори: 68134.405.9 и 68134.405.10 в съответствие с общата граница между урегулирани поземлени имоти (УПИ) VII₅ и VIII₆, кв.506А, местността „Център“.

Първата жалбоподателка М. К. претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснати съществени процесуални нарушения и липса на мотиви. Поддържа, че в акта не е посочено дали в случая е била налице непълнота или грешка и съответно в какво те се изразяват, както и, че липсват данни въз основа на какви писмени доказателства началникът на СГКК е обосновал този извод. Твърди, че административният орган не е уведомил всички заинтересовани страни за началото на административното производство и следователно не е могъл да установи съществуването на спор за материално право, който е пречка за изменение

на КККР. Счита, че преди издаване на спорната Заповед ответникът не е изпълнил задължението си да изясни всички относими факти и обстоятелства и не е събрал служебно всички доказателства от значение за правилното разрешаване на случая. Сочи, че не е налице непълнота или грешка, по смисъла на ЗКИР, тъй като границата между процесните имоти е била нанесена в КК в съответствие с регулационната и имотна граници, които според нея съвпадат. Чрез процесуалния си представител адв. Х. моли съда да отмени оспорвания административен акт и да осъди ответника да й възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

Жалбоподателката Цена К. - Д. претендира за недействителност на процесната Заповед, като постановена в нарушение на процесуалния и на материалния закон. Поддържа, че не е била уведомена за началото на административното производство. Твърди, че с процедираното изменение на КККР значително се намалява площта на имота й с идентификатор 68134.405.9 с което счита, че се засяга и вещното й право на собственост. Релевира доводи, че разместването на границите и изменението на площта на съседните имоти сочи на спор за материално право, който е пречка за процедиране на изменение в КККР, до разрешаването му по исков ред. Твърди също, че с допуснатото изменение се засягат съществуващите в имота й сгради, които представляват материализирана на място граница. Чрез процесуалния си представител адв. Р. моли съда да отмени Заповед №18-6214/13.06.2019г. и да осъди ответника за разноски, съгласно представения списък.

Ответникът – НАЧАЛНИК на Службата по геодезия, картография и кадастър – С. (СГКК), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. А. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяната й. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от всяка от жалбоподателките адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки.

Заинтересованата страна [фирма], ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Р. поддържа, че оспорваният акт е законосъобразен и моли съда да отхвърли жалбата срещу него. Претендира за разноски, съгласно представен списък.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Нотариален акт (НА) №14/28.11.2014г. за собственост върху недвижим имот, придобит на основание покупка, наследяване, възстановяване по ЗВСОНИ и съдебна делба, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №61805 като Акт №184, том СXLIX, дело №46786/2014г. жалбоподателката Цена К. – Д. се легитимира като собственик на ½ ид. части от поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.405.9 от КККР, с адрес на бул. „К. А. Д.-К.“ №14, целият с площ 559 кв.м., с номер по предходен план 5, кв. 506а, УПИ VII, както и на самостоятелни обекти в сгради, съответно с идентификатори 68134.405.9.1.2, 68134.405.9.1.3 и 68134.405.9.3.1 (л.30-33).

Жалбоподателката М. К. е собственик на останалата ½ ид. част от процесния имот с идентификатор 68134.405.9, както и на самостоятелни обекти в построените в имота сгради, които факти съдът приема за доказани със събраните и неоспорени по делото писмени доказателства: НА за покупко-продажба на недвижим имот

№150/23.02.1940г., том II, регистър 350, дело №320/1940г. (л.38-40); Протокол за съдебна спогодба от 27.02.2002г. по гр. дело №1415/1992г. на Софийски районен съд (СРС) (л.67-70); Удостоверение за наследници №2010/30.05.2006г. (л.75); НА №116/20.12.2007г., за дарение на идеални части от недвижим имот, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №104125 като Акт №37, том ССLXX, дело №72969/2007г. (л.103); Удостоверение за наследници с изх. №0272/06.03.2018г. (л.104); Справка с изх. №РИВ19-ДИО5-58-(1)/18.03.2019г. дадена от длъжностно лице по гражданско състояние на район „Изгрев“, Столична община (СО, л.56); Скица №19133/27.03.2013г. на ПИ с идентификатор 68134.405.9 (л.34).

С НА №6/28.12.2002г. за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №44215, като Акт №39, том LLXLVIII, дело №33835/2002г. заинтересованата страна [фирма] се легитимира като собственик на УПИ VIII-6, кв.506А по плана на м. „Център“, целият с площ 504 кв.м., заедно с построената в имота сграда (л.93, 94).

Не е спорно между страните, че КККР за територията в която попадат имоти с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10, е одобрена със Заповед №РД-18-45/09.07.2010г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК). Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства КККР да са били оспорени в частта за отразените граници и носители на вещни права в ПИ с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10 и следователно в тази част са влезли в сила.

Административното производство е започнало по Заявление вх. №01-5627/14.01.2019г. Заинтересованата страна [фирма] е сезирала СГКК с искане за нанасяне на настъпили промени в КККР, в частта за имоти с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10. Представен е Проект за изменение на КККР, включително Обяснителна записка; Скица – проект на ПИ с идентификатор 68134.405.10; Комбинирана скица за пълна или частична идентичност (л.78 – 86).__

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед №18-6214/13.06.2019г., с която на основание чл.54, ал.1 и ал.4 ЗКИР е одобрено изменение в КККР, изразяващо се в следното: Промяна в границите на съществуващи обекти в КККР: а) ПИ с идентификатор 68134.405.9 – преди промяната с площ 558 кв.м., с начин на трайно ползване „за обект комплекс за култура и изкуство“, след промяната с площ 539 кв.м.; б) ПИ с идентификатор 68134.405.10 с площ преди промяната 481 кв.м., а след нея с площ 500 кв.м. и начин на трайно ползване „незастроен имот за жилищни нужди“.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключение на вещното лице инж. С. Б. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и съответно ще го обсъди при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:
Жалбите са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Подадени са от активно легитимирани лица – собственици на имот, който непосредствено се засяга от изменението на КК, в преклузивния срок за оспорване на административните актове, установен в чл.149, ал.1 АПК.

Разгледани по същество жалбите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Като взе предвид заявените от жалбоподателките оплаквания и извърши проверка на

оспорения административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №18-6214/13.06.2019г. е постановена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му съгласно чл.54, ал.4 ЗКИР.

Актът е в предписаната от закона форма. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая мотиви на административния акт могат да бъдат намерени в Обяснителната записка към представения проект по чл.75 от Наредба №РД-02-20-5/15.12.2016г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри (Наредба за КККР). В обяснителната записка са изложени следните фактически основания за изменение на КККР: В резултат на извършено геодезическо заснемане и съпоставянето му с КК и действащия регулационен план, одобрен със Заповед №РД-50-808/07.08.1995г. на главния архитект на С., е установено, че заснетите източни стени на сгради с идентификатори 68134.405.9.1 и 68134.405.9.3 на границата между УПИ VII₅ и VIII₆ са били погрешно отразени в КК. Целта на процедираното изменение е да се коригира допуснатата грешка и новата западна граница на УПИ VIII₆ да съвпада със заснетите контури на сградите.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че оспорваната Заповед не страда от съществен порок във формата, който да е основание за нейната отмяна.

При издаване на процесният административен акт не са били допуснати и съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Заповед №18-6214/13.06.2019г. е съответна на приложимите материалноправни норми и на целта на закона.

Според определението, дадено в чл.2, ал.1 ЗКИР кадастърът е съвкупност от основни данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на РБългария набирани, представяни, поддържани в актуално състояние и съхранявани по установен от този закон ред. В чл.51, ал.1 ЗКИР е предвидено, че КККР се поддържат в актуално състояние, като се изменят при установяване на: 1) изменения в данните за обектите на кадастъра, настъпили след влизането в сила на КККР, 2) непълноти или грешки или 3) явна фактическа грешка.

Легално определение за "непълноти или грешки" е дадено в §1, т.16 от Допълнителните разпоредби на ЗКИР, съгласно която норма това са несъответствия в границите и очертанията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние, а редът и условията за отстраняването им са установени в чл.54, ал.1 – ал.6 ЗКИР и чл.70 от Наредбата за КККР. Съгласно чл.54, ал.1 ЗКИР непълнотата или грешката се допълват или поправят от службите по геодезия, картография и кадастър въз основа на писмени

доказателства и проект за изменение на кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти.

В настоящия случай, след направени съвместявания на графични данни за ПИ с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10 от КК с данни от цифровите модели на предходните планове, СТЕ е установила, че общата граница между тях не съответства (различава се над допустимите норми) както с кадастралната граница между имоти с пл. №, № 5 и 6 по предходния КП, така и с регулационната линия между УПИ VII₅ и VIII₆ от регулационния план от 1995г., който е бил действащ при одобряване на КК. Вещото лице е установило, че границата между имоти с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10 е трайно материализирана с външните ограждащи стени на сградите, построени в имота на жалбоподателките с идентификатор 68134.405.9: лицева масивна триетажна сграда с идентификатор 68134.405.9.1, построена преди 1900г. и вътрешна масивна двуетажна сграда с идентификатор 68134.405.9.3, отразена в стария КП, изработен след 1940г., като масивен склад на един етаж. Въз основа на писмените доказателства, приобщени към административната преписка и извършеното геодезическо заснемане вещото лице е обосновало извод, че нанесената в КК граница между имоти с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10, не отговаря на никой от приоритетите, посочени в чл.14 от Наредба №3/28.04.2005г. за съдържанието, създаването и поддържането на КККР (отм., ДВ, бр.4/13.01.2017г.). От друга страна според неоспореното заключение на експертната границите и площта на имот с идентификатор 68134.405.9, установени след процесното изменение на КК, съответстват на описаните в легитимиращите документи за собственост на жалбоподателките и новопроектираната граница с ПИ с идентификатор 68134.405.10 е поставена в съответствие с имотната и регулационна граница между УПИ VII₅ и VIII₆.

При така установените факти съдът приема, че при отразяване на границата между процесните имоти в КК е била допусната „грешка“ по смисъла на §1, т.16 ДР ЗКИР, тъй като е налице несъответствие на тази граница с действителното ѝ състояние, установено с легитимиращите документи за собственост и действащите по време на одобряване на КККР кадастрален и регулационен план на местността. Както е установило вещото лице имотната граница между процесните имоти е била трайно материализирана на място с външните ограждащи стени на сградите в ПИ с идентификатор 68134.405.9. При липса на означения по чл.38, ал.1, т.2 ЗКИР спорната граница е следвало да бъде отразена по съществуващите на място материализирани граници, според приоритетите, регламентирани в чл.14, ал.1, т.2 от Наредба №3/2005г. (приложимата редакция ДВ, бр.16/2006г.). В случая обаче, това не е било сторено, като заснетата в КК граница не съответства и на данните от нито един от останалите източници: действащите преди одобряването на КК кадастрален и регулационен план. При издаване на оспорваната Заповед административният орган е събрал всички относими доказателства, установил е релевантните факти и в резултат е обосновал законосъобразен извод, че при нанасяне в КК на границата между ПИ с идентификатори 68134.405.9 и 68134.405.10 е била допусната грешка, която е отстранена с процедираното изменение. В ал.3 на чл.70 от Наредбата за КККР изрично е предвидено, че началникът на службата по геодезия, картография и кадастър по местонахождение на имота издава заповед за изменение, придружена от скица - проект, когато искането е основателно, и от събраните документи еднозначно се определя местоположението и границите или очертаванията на имотите - предмет на

проекта, какъвто несъмнено е настоящият случай.

По изложените доводи, съдът, в решаващия си състав приема, че Заповед №18-6214/13.06.2019г. е законосъобразен административен акт и липсват основания за нейната отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК на заинтересованата страна и на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението ОБЩО 200 (двеста) лева.

Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на адвокатското възнаграждение заплатено от заинтересованата страна [фирма], поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на жалбоподателките. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно [чл.6, ал.1 ЗСч](#), първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно [чл.6, ал.1 ЗСч](#) за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено

плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. К. срещу ЗАПОВЕД №18-6214/13.06.2019г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЦЕНА Н. К. – Д. срещу ЗАПОВЕД №18-6214/13.06.2019г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – [населено място].

ОСЪЖДА М. К. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на АГЕНЦИЯТА ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ и КАДАСТЪР, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1618 С.,[жк], [улица], сумата 100 (сто) лева – разноси по адм. дело №8463/2019г.

ОСЪЖДА ЦЕНА Н. К. – Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на АГЕНЦИЯТА ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ и КАДАСТЪР, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1618 С.,[жк], [улица], сумата 100 (сто) лева – разноси по адм. дело №8463/2019г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова